

**РОЛЬ МЕДІА У ЯКОСТІ РЕТРАНСЛЯТОРА ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНИХ
КОНФЛІКТІВ У СВІТІ**

Постановка проблеми. Військові та політичні установи вже давно інтегрували медіа у своє оперативне планування, контроль над тим, як репрезентується військово-політичні конфлікти набув такого ж стратегічного значення, як наприклад забезпечення військовою технікою. Тому медіа виступають важливим ретранслятором військово-політичних конфліктів у світі, але їхня роль та вплив на формування громадської думки та міжнародне сприйняття подій залишаються недостатньо вивченими та зрозумілими.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням даної проблеми займалися такі фахівці як Л. Богуш, Д. Дубов, М. Кондратюк.

Мета статті – проаналізувати роль та функції медіа у якості ретранслятора військово-політичних конфліктів у світі та дослідити їх вплив на формування громадської думки.

Виклад основного матеріалу. Медіа є важливим джерелом інформації про події, що відбуваються в світі, та мають великий вплив на формування громадської думки. Медіа використовуються як засіб комунікації між країнами, що знаходяться в конфлікті, а також як засіб впливу на глобальну інформаційну картину подій. Завдяки медіа можливо передати повідомлення про події військово-політичних конфліктів у світі широкому загалу, а також сформувати громадську думку та вплинути на рішення міжнародних організацій та країн.

Л. Богуш вважає, що основна роль медіа у висвітленні військово-політичних протистоянь полягає саме у тому, щоб об'єктивно розібратися у конфлікті, пояснити його, повідомити обставини та відшукати інші точки зору [1, с. 294]. Подібної думки притримується і М. Кондратюк. Так, на думку автора, незалежні меді можуть надати істотну допомогу під час трансформації військово-політичного протистояння у мирні переговори. Мас-медіа, як зазначає дослідник, аналізують інтереси обох сторін, що може допомогти у врегулюванні конфлікту, та знаходженню способів його вирішення [4, с. 112].

Основні функції, які виконують медіа у висвітленні військово-політичних конфліктів у світі:

Посередницька (медіа можуть виступати посередниками між сторонами конфлікту, допомагаючи залагоджувати різні суперечності, а також встановити контакт між сторонами).

Функція об'єктивного висвітлення подій (мас-медіа повинні об'єктивно висвітлювати військово-політичні протистояння, достеменно розібравшись у ході їх подій та позиції супротивників).

3. Моніторингова (завдяки своїй присутності «на місці подій», медіа можуть моніторити кожен крок учасників конфлікту).

4. Функція формування думок (медіа можуть впливати на оцінки та думки громадськості щодо конфлікту, залежно від їх об'єктивності та збалансованості висвітлення подій).

5. Інформаційної підтримки (медіа можуть допомагати у розповсюдженні інформації про різні програми та ініціативи, спрямовані на врегулювання конфлікту).

6. Маніпулятивна (медіа можуть бути використані для маніпулювання громадською думкою та поширення такої інформації, яка може привести до подальшої ескалації конфлікту).

7. Функція підтримки сторін конфлікту (мас-медіа можуть підтримувати одну зі сторін конфлікту, повідомляючи про новини, що негативно впливають на інших учасників протистояння) [5].

Роль медіа в ретрансляції військово-політичних конфліктів зумовлена рядом факторів, серед яких можна виділити наступні:

Інформаційний запит суспільства. Громадяни мають право на інформацію про події, які відбуваються в світі, зокрема, про військові конфлікти. Медіа надають можливість отримати цю інформацію.

Важливість розуміння громадськістю подій, що відбуваються. Військово-політичні конфлікти можуть мати великий вплив на життя людей, тому розуміння їх суті є важливим.

Важливість об'єктивної та достовірної інформації. Військові конфлікти можуть мати суттєві наслідки, тому важливо, щоб інформація, яку отримують громадяни, була об'єктивною та достовірною.

Важливість гласності. Медіа можуть відігравати важливу роль у забезпеченні гласності та прозорості у військових конфліктах.

Важливість контролю за владою. Медіа можуть бути важливим інструментом контролю за владою та її діяльністю в умовах військового конфлікту.

Роль медіа у формуванні громадської думки. Медіа можуть впливати на громадську думку щодо військових конфліктів та їх розв'язання.

Медіа як засіб залучення до діалогу та вирішення конфліктів. Медіа можуть стати важливим інструментом залучення до діалогу різних сторін конфлікту та вирішення проблем умовами мирного врегулювання.

У світі було багато військово-політичних конфліктів, в яких медіа відіграли важливу роль у ретрансляції інформації. Один з найвідоміших прикладів – це війна в Іраку, яка почалася у 2003 році. Війна була попереджена та обґрунтована як необхідність у забезпеченні національної безпеки США та її союзників. Однак, медіа відіграли важливу роль у розголошенні інформації про спроби адміністрації США обґрунтувати війну, та надали можливість публічності критикувати та висловлювати сумніви щодо обґрунтування конфлікту.

Також, медіа відіграли важливу роль у війні в Сирії. Медіа надали можливість зв'язку між людьми, що знаходяться на території конфлікту та допомогли в ретрансляції інформації про гуманітарну ситуацію на цих територіях.

Одним з найважливіших прикладів для нас є – війна в Україні, яка триває з 2014 року. У цьому конфлікті медіа відіграють важливу роль у ретрансляції інформації про події, що відбуваються як на передовій, так і у суспільстві загалом. З іншої сторони завдяки медіа проводяться маніпуляції зі сторони Росії. Пропаганда та дезінформація є тотожними до словосполучення російські медіа, а у контексті військово-політичного конфлікту ці слова є фундаментом, на якому будується висвітлення інформації у російському медіа-просторі. Вже багато років вони намагаються створити своє бачення подій, яке не відповідає реальності. Використання фейків, заміни слів, понять та контексту є основою їхньої роботи. Так, наприклад, війна й досі у російських ЗМІ позначається терміном «спецоперація». Російські медіа зображують українську владу та армію як нацистських загарбників, які вбивають мирних жителів та ведуть війну проти російської мови та культури. У результаті цих дій, громадськість Росії має абсолютно спотворене уявлення про те, що відбувається в Україні, порівняно з тим, що знає українське населення та інші країни світу. У свою чергу, українські медіа створюють контент, який висвітлює війну та окупацію, підтримуючи національну єдність та відстоюючи інтереси країни. Вони також інформують про військові успіхи та перемоги, що має позитивний вплив на громадську думку та зміцнює почуття патріотизму серед українців. Медіа є важливим засобом для мобілізації населення та збільшення його підтримки не лише нашим військовим, але й усім, хто цього потребує.

Висновки. Медіа, як ретранслятор військово-політичних конфліктів, має великий вплив на громадську думку і сприйняття подій, що відбуваються як позитивної, так і з негативної сторони.

З одного боку, висвітлення подій в медіа може допомогти людям краще зрозуміти та оцінити ситуацію в конфліктній зоні, змінити сприйняття певних подій. ЗМІ стимулюють обговорення та аналіз ситуації, сприяють формуванню громадської думки та підвищенню рівня свідомості.

З іншого боку, ретрансляція військово-політичних конфліктів медіа може мати негативний вплив на громадську думку та сприйняття подій через перекручування фактів, вибіркковість поданої інформації, нав'язування певної точки зору або ідеології.

ЛІТЕРАТУРА

1. Батрименко О. В. Особливості сучасних збройно-політичних конфліктів : автореф. дис. на канд. політ. наук : 23.00.02 . Київ, 2006. 18 с.

2. Богуш Л. А. Роль засобів масової інформації у висвітленні збройних конфліктів у світі: теоретичний підхід. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика. 2021. № 4. Ч. 3. С. 291 – 295.
3. Дубов Д. Засоби масової інформації як якісно нові суб'єкти політичних комунікацій. Інформаційне суспільство. Політичний менеджмент. №1.2007. С. 57 – 63
4. Кондратюк М. Інформаційна війна та роль мас-медіа в міжнародних конфліктах. Вісник Харківської державної академії культури. 2013. № 41. С. 108 – 113.
5. Allan T. The Media of Conflict: War Reporting and Representations of Ethnic Violence. London, 1999. 212 p.
6. Mercier A. War and media: Constancy and convulsion. URL: <https://www.corteidh.or.cr/tablas/a21918.pdf>

Вербіцька Оксана

Науковий керівник – викл. Тимків Ірина

ОСОБЛИВОСТІ КОНСТРУЮВАННЯ ІМІДЖУ ДЕРЖАВНОЇ УСТАНОВИ

У сучасному демократичному суспільстві позитивний імідж державної установи виступає важливим компонентом у формуванні довіри до неї з боку громадян. Вдало сконструйований імідж державної установи, з одного боку, сприяє її ефективній комунікації з суспільством, розбудові зв'язків зі ЗМІ, з іншого, формує у службовців почуття співпричетності, професійної самоідентифікації, усвідомлення корпоративних цінностей.

На сьогодні формування іміджу державної установи виступає потужним засобом у формуванні її репутації, адже базові компоненти іміджу, такі як зовнішня атрибутика, комунікація (вербальні та невербальні сигнали), зовнішня та внутрішня культура, уміння підкреслити сильні, суспільно значимі сторони своєї роботи, формують у громадян чи певної соціальної групи почуття довіри, позитивне ставлення до установи у соціальному сенсі.

Мета статті – охарактеризувати специфіку формування та підтримки іміджу державної установи та його базові компоненти.

Ученими, які обґрунтували сутність феномену іміджу та особливості його конструювання у сфері функціонування державної установи, є В. Бебик, А. Васильцева, К. Глушенко, Д. Кіслов, С. Колосок, М. Лашкіна, Н. Нижник, І. Пантелейчук, Є. Солових, Т. Федорів, Г. Почепцов.

Аналізуючи багатоаспектність феномену іміджу, можна сформулювати кілька його ознак: соціальну та психологічну спрямованість, символізм, гнучкість, поєднання внутрішніх і зовнішніх компонентів.

Конструювання іміджу є складним і тривалим процесом. Тут важливо розуміти, який образ ми прагнемо створити, змоделювати бажаний імідж, прописати конкретні дії, за умови виконання яких він перетвориться на реальний. У контексті аналізу формування іміджу державної установи, на нашу думку, актуальним буде алгоритм, який запропонував Г. Почепцов. Автор визначає такі шляхи побудови іміджу [1, с. 567]:

- визначення вимог аудиторії (сегментів аудиторії);
- формулювання характеристик, які в сумі складають імідж;
- переклад вибраних характеристик у різні контексти (візуальний, вербальний, подійний та ін.).

Головними компонентами іміджу державної установи є: когнітивний, де клієнт має можливість зробити певний аналіз діяльності установи, отримати враження від спілкування зі службовцем, емоційний (певні відчуття, які у нас виникають під час відвідання установи. На нашу думку, зараз вони можуть бути підсилені у випадку звучання гімну, розміщення фото службовців, які служать у лавах ЗСУ) та образний, що є безпосередньо пов'язаний із візуальними аспектами.

При аналізі іміджу державної установи маємо пам'ятати, що тут завжди матимуть місце дві підсистеми: з одного боку, це штучно сконструйований багатоаспектний образ, створений для задоволення конкретних цілей на підставі раніше визначеної мети, а основу іншої підсистеми складатиме стихійний образ, що виник у масовій свідомості. У другому випадку доречно говорити про певні стереотипи та асоціації. На жаль, маємо констатувати, що у країн з